

Men nu hørte de Stemmer oppe paa Trappen. Jytte rev sig løs og skyndte sig op, idet hun vinkede til ham med Haanden.

IV

Den følgende Dag blev Jytte og Karsten enige om at offentliggøre deres Forlovelse, saasnart Jytte havde talt med sin Mor. Men endnu om Eftermiddagen havde hun ikke faaet Mod til en Tilstaaelse. Hun sad i Mørkningen inde i sin egen Stue og hvilede Hovedet tungt i Haanden. Nede fra Gaden lød Sporvognens Kimen, og Genskinnet af Lysene derude flakkede uroligt henad Loft og Vægge som Lygtemænd.

Dagen havde været fuld af Lykke. Trods Regnen havde hun og Karsten spaseret i halvanden Time paa de sædvanlige Steder. Karsten havde holdt Paraplyen over hende, og hun havde gaaet med ham under Armen, mens de som rigtige Kærestefolk snart spøjte og lo, snart talte fornuftigt om deres forandrede Forhold og den fælles Fremtid.

Alligevel gjorde hun sig ingen Illusioner. Den Forvisning, der havde rodfæstet sig i hende siden hendes syttende Aar, at naar hun gav sig hen til Kærligheden, viede hun sig ogsaa til Ulykken og Døden — den var hun ikke bleven kvit. Atter indprentede hun sig selv, at det vilde være Daarskab at tro paa en evigvarende Lykke. Før eller senere vilde det times ogsaa hende at sidde som en forpjusket Høne og skjule sin Skam med velopdragne Miner eller sørge sig tildøde i Ly af en trodsig Latter som stakkels Kitty. Men hun trøstede sig med, at det ikke vilde være bleven anderledes, om det havde været en anden Mand end Karsten, hun havde forelsket sig i. Ikke engang, om det havde været Torben Dihmer. Det var i saa Fald bare bleven hende selv, der havde nedkaldt Ulykken over dem med sit umulige Sind. Nu førte hun i det mindste ingen andre i Fordærv.

Ak, Torben Dihmer! Blandt de Mænd, hun ved en Misforstaaelse havde ladet sig opholde af paa Vejen mod sin Skæbne, var han den eneste, som hun ikke kunde tænke paa uden med et Smertestik i Hjertet. Og dog forstod hun nu klarere end nogen-